

TROELS AAGAARD

(f. 1970) maleri og skulptur
- bor og arbejder i København

Det er ikke helt, som man tror det er, selvom Troels Aagaard i et transparent og ligefremt udtryk arbejder med maleriets system og struktur. Rumopbygning, komposition og linjeføring har deres tydelige aflæsning, alligevel overrasker billederne. Dét der i profil ligner en bemalet streg eller en illusionistisk skygge viser sig at være fysiske bøjninger, udspring fra fladen eller foldede greb. Det giver ikke mening kun at se malerierne forfra, fordi værket både baserer sig på de dynamiske fysiske billedkomponenter og den aktive aflæsning af værkets tredimensionale rum. Troels Aagaards bemalede mdf-plader fungerer som relieffer, der forskyder perceptionen og billedets rumlige udtryk. Med værkets inddragelse dels af billedets ramme, dels af rummet omkring, arbejder kunstneren med maleriet i et udvidet felt, hvor begreberne vendes på hovedet. Maleriet handler ikke kun om det todimensionale lærred, fornemmelsen af rumdybde er ikke alene illusorisk. Snarere skal Aagaards værk forstås som et objekt, der med sin fler-dimensionalitet skyder sig ind i beskuerens sfære. Resultatet af kunstnerens udforskning af maleriet som skulptur og hans udfordring af lærredets format er en konsekvent ophævelse af billedets systemiske og strukturelle opbygning.

Referencerne til den konkrete kunst er mange. Det er henvisningerne til minimalismen også. I krydsfeltet mellem disse udtryk skaber kunstneren et abstrakt formsprog med klare, skarpt afgrænsede farvefelter, geometriske former, computer-generede billedmønstre. Den maleriske komposition fragmenteres, atomiseres og det sker i en konstant, fænomenologisk dialog med det fysiske rum. Betragteren er inddraget som en aktiv medspiller. Skala-forholdet er afstemt, billederne går i clinch med det omgivende immaterielle rum og øjet snydes til at tro at billedets rum bevæger sig. Kinetisk kunst 'gone mad' kunne man tro, men der er en påfaldende ro og balance i værkerne. De er cool og kontrollerede, og samtidig dynamiske i deres bevægelighed. Titlerne fungerer som ledetråde, som et særligt indholdsmæssigt lag. Det inkluderer sproget som en del af betydningsdannelsen, og skaber en alternativ fortælle-struktur i de formelle billeder, der forbliver rensede for narrative figurer. Det giver anledning til at se billederne i en rytmisk optik, selvom titlerne ikke skaber egentlige fortællinger. Det er ikke meningen. De står snarere som anslag til nye rumligheder og de forstærker oplevelsen af bevægelse i billedet. Aagaards visuelle univers er fokuseret på at udfordre tredimensionalitet på fladen og i den ydre kontekst. Det er her værket flytter blikket ind i nye erkendelser af billedstruktur og billeddannelse.